

Załącznik do uchwały nr 991/17
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 20 czerwca 2017 r.

Gmina Wierzchowo
ul. Długa 29
78-530 Wierzchowo

WWRPO.VIII.3162.66.2016.AM

DECYZJA
Nr WWRPO/22/W/2017

podjęta w dniu 20 czerwca 2017 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgierd Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Jarosław Rzepa - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Anna Mieczkowska - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego,
Ryszard Mićko - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 25 pkt 1, art. 26 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2016 r. poz. 383 t. j. ze zm.), art. 207 ust. 1 pkt 3, ust. 2a, ust. 9 pkt 1 i ust. 12 a pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870 t. j. ze zm.) w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 5 września 2016 r. o szczególnych zasadach rozliczeń podatku od towarów i usług oraz dokonywania zwrotu środków publicznych przeznaczonych na realizację projektów finansowanych z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub od państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu przez jednostki samorządu terytorialnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 1454 ze zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2 a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486 t. j. ze zm.) oraz art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 t. j. ze zm.)

po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta – Gminy Wierzchowo z siedzibą przy ul. Długiej 29, 78 – 530 Wierzchowo – o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/7/W/2017 z dnia 27 lutego 2017 r. orzekającą zwrot środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007-2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.04.03.00-32-006/09-00 z dnia 29 marca 2010 r. na realizację projektu pn. „Budowa

sieci kanalizacji grawitacyjnej i tłocznej dla miejscowości Żabinek i Wierzchowo oraz przebudowa stacji uzdatniania wody dla miejscowości Wierzchowo w gminie Wierzchowo” w łącznej kwocie 203 225,27 zł (słownie: dwieście trzy tysiące dwieście dwadzieścia pięć złotych 27/100) wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych,

- utrzymuje w całości w mocy decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/7/W/2017 z dnia 27 lutego 2017 r.

Uzasadnienie

Gmina Wierzchowo z siedzibą przy ul. Długiej 29, 78 – 530 Wierzchowo (zwana dalej Wnioskodawcą, Gminą lub Beneficjentem) w odpowiedzi na ogłoszenie konkursu nr RPOWZ/4.3/2009/1 (zwanego dalej Konkursem) przeprowadzonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007-2013 (zwanego dalej RPO WZ) złożyła w dniu 7 lipca 2009 r. poprawny wniosek o dofinansowanie projektu pn. „Budowa sieci kanalizacji grawitacyjnej i tłocznej dla miejscowości Żabinek i Wierzchowo oraz przebudowa stacji uzdatniania wody dla miejscowości Wierzchowo w gminie Wierzchowo” (zwanego dalej Projektem).

Wnioskodawca w dokumentacji aplikacyjnej (punkt C.6 wniosku o dofinansowanie pn. „Cele projektu i ich zgodność z celami RPO WZ (działania/poddziałania RPO WZ) oraz innymi dokumentami strategicznymi”) wskazał m.in., iż głównym celem przedsięwzięcia jest uporządkowanie gospodarki wodno – ściekowej na terenie Gminy. Ponadto, wymieniony w przywołanym wniosku (pkt H.11) oświadczył, iż w żaden sposób nie będzie mógł odzyskać poniesionego kosztu podatku od towarów i usług (zwanego dalej podatkiem VAT), który został uznany za wydatek kwalifikowalny w Projekcie. Wnioskodawca zobowiązał się jednocześnie do zwrotu zrefundowanej w ramach Projektu części poniesionego podatku VAT, jeżeli zaistnieją przesłanki umożliwiające odzyskanie tego podatku zgodnie z ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (stan prawny obowiązujący na dzień złożenia wniosku o dofinansowanie: Dz. U. z 2004 r. nr 54 poz. 535 ze zm., zwanej dalej upu).

W wyniku powyższego, w dniu 29 marca 2010 r. Gmina zawarła z Województwem Zachodniopomorskim reprezentowanym przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego pełniącym na podstawie art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2016 r. poz. 383 t. j. ze zm., zwana dalej uzppr) rolę Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwana dalej IZ RPO WZ) umowę o dofinansowanie nr UDA-RPZP.04.03.00-32-006/09-00 na realizację projektu pn. „Budowa sieci kanalizacji grawitacyjnej i tłocznej dla miejscowości Żabinek i Wierzchowo oraz przebudowa stacji uzdatniania wody dla miejscowości Wierzchowo w gminie Wierzchowo” Oś Priorytetowa 4 „Infrastruktura ochrony środowiska”, działanie 4.3 „Zaopatrzenie w wodę i oczyszczenie ścieków” (zwana dalej Umową). Dodatkowo pomiędzy Beneficjentem a IZ RPO WZ zostały zawarte aneksy do Umowy nr UDA-RPZP.04.03.00-32-006/09-01 z dnia 7 maja 2010 r., nr UDA-RPZP.04.03.00-32-006/09-02 z dnia 16 września 2010 r., nr UDA-RPZP.04.03.00-32-006/09-03 z dnia 9 maja 2011 r., nr UDA-RPZP.04.03.00-32-006/09-04 z dnia 6 września 2011 r. oraz nr UDA-RPZP.04.03.00-32-006/09-05 z dnia 8 lipca 2014 r.

Umowa określa szczegółowe zasady dofinansowania Projektu, a także prawa i obowiązki Beneficjenta z tym związane. Zgodnie z jej postanowieniami IZ RPO WZ zobowiązała się do dofinansowania części wydatków kwalifikowalnych poniesionych na realizację Projektu na podstawie zweryfikowanego przez wymieniony organ administracji publicznej poprawnego wniosku o płatność. Gmina natomiast zobowiązała się do realizacji Projektu w oparciu o wniosek o dofinansowanie, z należytą starannością, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami w ramach RPO WZ oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację Projektu, a także osiągnięcie celów zakładanych w przywołanym wniosku (§ 4 ust. 4 Umowy). Ponadto na podstawie § 4 ust. 5 Umowy Beneficjent, który we wniosku o dofinansowanie wskazał, że podatek VAT jest kwalifikowalny, zobowiązał się do składania do IZ RPO WZ raz na rok kalendarzowy (w terminie do dnia 31 grudnia przez okres od dnia zawarcia Umowy do 5 lat od zakończenia realizacji Projektu), oświadczenia o kwalifikowalności wymienionego podatku w ramach realizowanego Projektu, zgodnie ze wzorem i wymaganiami określonymi przez IZ RPO WZ.

Wskazać należy, iż w dniu składania wniosku o dofinansowanie przez Beneficjenta oraz w trakcie realizacji Projektu, wśród organów wydających interpretacje przepisów prawa podatkowego oraz w orzecznictwie sądów administracyjnych powszechnie ugruntowane było stanowisko, zgodnie z którym gminom nie przysługiwało prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego od wydatków ponoszonych na inwestycje wykorzystywane przez ich jednostki budżetowe lub zakłady budżetowe, z uwagi na odrębność podatkową VAT gmin i wymienionych jednostek organizacyjnych. Powyższe przyznawało Gminie uprawnienie do refundacji podatku VAT ze środków europejskich ze względu na jego kwalifikowalny charakter. Jednakże z uwagi na zakwestionowanie przywołanego wyżej stanowiska przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w jego wyroku z dnia 29 września 2015 r. (sygn. akt C-276-14), jak również przez orzecznictwo krajowe, tj. uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 października 2015 r. (sygn. akt I FPS 4/15), w których to orzeczeniach stwierdzono, że to gmina, a nie jej jednostki organizacyjne (jednostki lub zakłady budżetowe), jest podatnikiem podatku VAT, zasadnym stało się wszczęcie przez Beneficjenta procedury zmierzającej do odzyskania nadpłaconego podatku VAT.

W związku z powyższym Gmina, na podstawie art. 42 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1870 t.j. ze zm., zwana dalej ufp), zgodnie z którym jednostki sektora finansów publicznych są obowiązane do ustalania przypadających im należności pieniężnych, w tym mających charakter cywilnoprawny, oraz terminowego podejmowania czynności zmierzających do wykonania zobowiązania, w dniu 30 grudnia 2015 r. wystąpiła do właściwego miejscowo urzędu skarbowego z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty w omawianym podatku od wydatków związanych z realizacją Projektu. W wyniku podjętych działań w dniu 26 lutego 2016 r. oraz w dniu 30 marca 2016 r. na rachunek Gminy wpłynęły środki finansowe z tytułu podatku VAT naliczonego od wydatków na Projekt za lata 2010 – 2011. Odzyskanie podatku VAT skutkowało natomiast utratą przymiotu kwalifikowalności wymienionych kosztów, co w konsekwencji doprowadziło do konieczności zwrotu ich części na rzecz IZ RPO WZ w wysokości 570 136,50 zł. Przedmiotowego zwrotu dokonano w dniu 1 kwietnia 2016 r., tj. niezwłocznie po podjęciu stosownej uchwały dokonującej korekty w budżecie Gminy, co miało miejsce w dniu 31 marca 2016 r.

Pismem z dnia 22 kwietnia 2016 r. natomiast Gmina wystąpiła z wnioskiem do IZ RPO WZ o umorzenie odsetek od zwróconej części dofinansowania otrzymanego w ramach Umowy. W przywołanym piśmie Beneficjent wskazał na zmianę stanowiska wśród organów administracji publicznej wydających interpretacje przepisów prawa podatkowego jaka dokonała się na kanwie przywołanych wyżej orzeczeń sądowych. W opinii Beneficjenta, powyższe okoliczności, tj. zmiana wykładni przepisów ufp, które nie uległy zmianie w całym okresie trwałości Projektu, stanowią podstawę do przyjęcia, iż na wymienionym nie ciąży obowiązek zapłaty żadnych dodatkowych świadczeń na rzecz IZ RPO WZ, w tym odsetek od zwróconych środków, które mogłyby być zakwalifikowane, jako pobrane w nienależnej wysokości lub też odsetki te powinny być ograniczone wyłącznie do okresu od dnia zwrotu odpowiedniej kwoty podatku VAT do dnia zwrotu odpowiadających mu środków na rzecz IZ RPO WZ.

W wyniku rozpoznania przywołanego wniosku, IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 30 maja 2016 r. odmówiła wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie udzielenia ulgi w postaci umorzenia odsetek od wymaganej do zwrotu części podatku VAT, zrefundowanego w ramach Umowy. We wskazanym rozstrzygnięciu przywołany organ administracji uznał złożony przez Gminę wniosek za przedwczesny wyjaśniając jednocześnie, iż zastosowanie ulgi w spłacie należności możliwe jest dopiero wówczas, gdy w odrębnym postępowaniu administracyjnym dotyczącym zwrotu środków zostanie ostatecznie określona ich wysokość. Gmina nie zgadzając się z powyższym rozstrzygnięciem, pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy, przytaczając przy tym stosowną argumentację.

W trakcie analizowania złożonego środka odwoławczego, IZ RPO WZ pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. poinformowała Beneficjenta, iż kwota częściowo zwróconego w dniu 1 kwietnia 2016 r. dofinansowania podatku VAT w wysokości 570 136,50 zł została rozliczona na podstawie art. 55 § 2 w zw. z 62 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 t.j. ze zm., zwana dalej op), na należność główną w kwocie 366 911,23 zł oraz odsetki w kwocie 203 225,27 zł.

Jednocześnie, IZ RPO WZ mając na uwadze powyższy zwrot oraz fakt, iż całość kwoty dofinansowania przypadającego na podatek VAT w ramach Projektu wynosi 570 136,50 zł, działając na podstawie art. 207 ust. 8 w zw. z art. 207 ust. 1 pkt 3 ufp, wezwała Beneficjenta do zwrotu pozostałej części środków, tj. kwoty w wysokości 203 225,27 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia 2 kwietnia 2016 r. (dzień po dokonaniu częściowego zwrotu środków) do dnia dokonania całkowitej zapłaty należności głównej oraz kwoty odsetek stałych w wysokości 67 771,73 zł w terminie 14 dni od doręczenia wezwania.

Beneficjent w odpowiedzi na przywołane wyżej wezwanie pismem z dnia 1 lipca 2016 r. wniósł o rozrachowanie dokonanej w dniu 1 kwietnia 2016 r. wpłaty zgodnie z wytycznymi, jakie wynikają z projektu ustawy o zasadach rozliczeń w podatku VAT oraz dokonywania zwrotu środków pochodzących z Unii Europejskiej lub od państw członkowskich EFTA, a także zwrotu środków pochodzących ze środków publicznych, przeznaczonych na realizację projektów przez jednostki samorządu terytorialnego z dnia 17 czerwca 2016 r., a w konsekwencji o korektę wezwania do zapłaty z dnia 22 czerwca 2016 r. Przywołując projektowane brzmienie art. 18 wymienionej ustawy, zgodnie z którym okresem możliwym do naliczania odsetek jest okres od dnia obniżenia kwoty podatku do dnia dokonania zwrotu środków Gmina wskazała, że żądanie zwrotu odsetek od dnia przekazania środków na realizację inwestycji pozostaje nie tylko w sprzeczności z przywołanym projektem ustawy, ale również sankcjonuje nierówność jednostek samorządowych wobec prawa, której uzasadnieniem byłoby nie różnice podmiotowe, a jedynie data podjęcia działań zmierzających do odzyskania podatku VAT.

Opowiadając na wniosek Beneficjenta IZ RPO WZ pismem z dnia 6 września 2016 r. poinformowała, iż jej działania związane z odzyskaniem części środków wypłaconych na podstawie Umowy, uznanych następnie za niekwalifikowalne, przeprowadzone zostały w oparciu o obowiązujące na dzień realizacji poszczególnych czynności przepisy prawa oraz postanowienia Umowy. Tym samym, dokonanie rozliczenia wpłaty z dnia 1 kwietnia 2016 r. w sposób zaproponowany przez Gminę jest niemożliwe a to z tego względu, iż przepis wskazany w jej piśmie z dnia 1 lipca 2016 r. będzie miał zastosowanie dopiero z dniem wejścia w życie proponowanej ustawy.

Wcześniej, tj. z dniem 13 lipca 2016 r., IZ RPO WZ z uwagi na bezskuteczny wpływ terminu wskazanego w wezwaniu z dnia 22 czerwca 2016 r. wszczęła z urzędu wobec Gminy postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu części środków przyznanych w ramach Umowy na realizację Projektu. Beneficjent został ponadto pouczone o prawach wynikających z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 t. j. ze zm., zwana dalej kpa) w tym m.in. o możliwości uzyskania wyjaśnień oraz składania wniosków dowodowych.

Następnie, po przeprowadzonej analizie złożonego przez Beneficjenta wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 8 czerwca 2016 r., IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 13 września 2016 r. utrzymała w całości w mocy postanowienie Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 30 maja 2016 r. o odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie udzielenia ulgi w postaci umorzenia odsetek od wymaganej do zwrotu części podatku VAT.

Pismem z dnia 17 listopada 2016 r. IZ RPO WZ, po uzyskaniu opinii prawnej w przedmiocie sposobu naliczania odsetek w związku z wejściem w życie w dniu 1 października 2016 r. ustawy z dnia 5 września 2016 r. o szczególnych zasadach rozliczeń podatku od towarów i usług oraz dokonywania zwrotu środków publicznych przeznaczonych na realizację projektów finansowanych z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub od państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu przez jednostki samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1454 ze zm., zwana dalej uozrp), wezwwała Beneficjenta do wskazania terminu złożenia przez niego korekty deklaracji podatkowej, na podstawie której została stwierdzona nadpłata podatku od towaru i usług w ramach Umowy.

Wymieniony pismem z dnia 23 listopada 2016 r. poinformował, iż korekty deklaracji dla podatku VAT złożył we właściwym miejscowo urzędzie skarbowym w dniu 30 grudnia 2015 r., załączając przy tym stosowną dokumentację.

Po dokonaniu całościowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 27 lutego 2017 r. podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/7/W/2017 orzekającą od Beneficjenta zwrot środków otrzymanych w ramach RPO WZ na podstawie Umowy na realizację Projektu w łącznej kwocie 203 225,27 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych. Co istotne, w przywołanym orzeczeniu, IZ RPO WZ zweryfikowała swoje stanowisko wskazane w wezwaniu do zwrotu środków z dnia 22 czerwca 2016 r. w zakresie okresu naliczania odsetek w związku z faktem wejścia w życie uozrp. Tym samym wymienione w decyzji z dnia 27 lutego 2017 r. odsetki zostały naliczone z uwzględnieniem wniosku Beneficjenta z dnia 1 lipca 2016 r. o rozliczenie wpłaconej kwoty zgodnie z art. 18 ust. 2 uozrp, tj. od dnia obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, gdzie pod wymienionym sformułowaniem należy rozumieć dzień złożenia korekty deklaracji podatkowej, a więc w przedmiotowej sprawie dzień 30 grudnia 2015 r. Powyższa weryfikacja obejmowała jednakże jedynie sposób wyliczenia odsetek od należności głównej pozostaje do zwrotu po rozliczeniu wpłaty Beneficjenta z dnia 1 kwietnia 2016 r., tj. kwotę 203 225,27 zł.

Beneficjent nie zwrócił wymaganych środków wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych w terminie wskazanym w decyzji administracyjnej z dnia 27 lutego 2017 r., korzystając natomiast

z uprawnienia wynikającego z art. 207 ust. 12a pkt 1 upf pismem z dnia 20 marca 2017 r. (wpływ do IZ RPO WZ w dniu 23 marca 2017 r.), wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej przywołanym wyżej orzeczeniem, nie zgadzając się w całości z jego rozstrzygnięciem.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Gmina zarzuciła zaskarżonej decyzji powierzchowną wykładnię art. 207 ust. 1 upf polegającą na pominięciu cywilistycznego charakteru stosunku prawnego łączącego wymienioną z IZ RPO WZ. Rozwijając powyższe Beneficjent nadmienił, iż kluczowe w przedmiotowej sprawie jest stwierdzenie na gruncie Umowy czy doszło do niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania dofinansowania bądź pobrania dofinansowania w sposób nienależny lub nadmiernej wysokości. Tym samym wymieniony zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu pominięcie analizy Umowy w świetle przepisów prawnych zawartych w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeksy cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459 t. j., zwana dalej kc), co w jego opinii jest równoznaczne z brakiem pełnego zbadania stanu faktycznego. Dopiero bowiem spełnienie przesłanek zawartych w § 7 ust 1 Umowy (błędnie wskazanych jako ujętych w § 8 ust 1 Umowy, który to zapis reguluje kwestię należytego zabezpieczenia wykonania Umowy) dają podstawę do dochodzenia przez IZ RPO WZ jakiegokolwiek zwrotu środków finansowych. W tym miejscu Gmina wskazała również na regulację prawną zawartą w art. 5 kc, zgodnie z którą nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, które to zasady, według stanowiska wymienionej, winny być uwzględnione w sytuacji, w której organy administracyjne, w tym IZ RPO WZ, nakładają obowiązek zwrotu środków finansowych, jak również decydują o sposobie naliczania odsetek. Z uwagi na powyższe, Beneficjent nie może ponosić negatywnych konsekwencji wskutek składania oświadczenia o kwalifikowalności podatku VAT, a następnie rozliczenia otrzymanego dofinansowania, które w czasie ich dokonywania były zgodne z obowiązującą wówczas praktyką i wykładnią przepisów prawa podatkowego czynioną zarówno przez organy podatkowe jak i sądy administracyjne. W opinii Beneficjenta dopiero analiza przesłanek zawartych w Umowie (§ 7 ust 1) jak również w kc (art. 5) stwarza możliwość odpowiedniego zastosowania art. 207 upf w zakresie dokonania zwrotu środków.

Następnie, przywołano ponownie argumentację, której użyto już we wniosku z dnia 22 kwietnia 2016 r. o udzielenie ulgi w postaci umorzenia odsetek od zwróconej części dofinansowania otrzymanego w ramach Umowy, tj. zmianę interpretacji przepisów prawa podatkowego, w wyniku której to gmina, a nie jej jednostki organizacyjne stały podatnikiem podatku VAT co nastąpiło z przyczyn zupełnie od Beneficjenta niezależnych. Podniesiono przy tym, że z uwagi na powyższe, obowiązek zwrotu odsetek naliczonych od zwróconej części dofinansowania, mający bezsprzecznie charakter sankcyjny, nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

Dodatkowo podkreślono, że w momencie składania oświadczenia co do kwalifikowalności podatku VAT we wniosku o dofinansowanie, a następnie na etapie wydatkowania i rozliczania środków finansowych Gmina nie była świadoma możliwości jego odliczenia i tego nie planowała. Wskazano przy tym, że IZ RPO WZ w toku realizacji Umowy nie zgłaszała wątpliwości w zakresie kwalifikowalności omawianego podatku, co utwierdzało Gminę w przeświadczeniu o swoim prawidłowym postępowaniu, czynionym według najlepszej wiedzy i w ramach zaufania do organów podatkowych. Tym samym, wobec prawidłowości złożonego oświadczenia o kwalifikowalności podatku VAT w momencie pobierania środków finansowych, nie można zgodzić się ze stanowiskiem IZ RPO WZ wyrażonym w zaskarżonej decyzji administracyjnej z dnia 27 lutego 2017 r., że wymieniona jednostka samorządu terytorialnego pobrała te środki nienależnie lub w nadmiernej wysokości. Przyjmując bowiem, że brak kwalifikowalności podatku VAT miałby charakter pierwotny a więc, że od początku Projektu istniała hipotetyczna możliwość jego odliczenia, IZ RPO WZ nie powinna przekazać środków finansowych Beneficjentowi, bądź w razie ich przekazania, niezwłocznie żądać ich zwrotu, kwestionując przy tym jednocześnie składane przez wymienionego oświadczenia o kwalifikowalności wskazanego podatku.

W dalszej części wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 20 marca 2017 r. Gmina podniosła, że na podstawie Umowy, tj. § 7 ust. 1, w związku z brzmieniem art. 207 upf, beneficjent jest zobowiązany do zwrotu środków pobranych w sposób nienależny albo w nadmiernej wysokości co powoduje, iż wskazany obowiązek powstaje w momencie kumulatywnego spełnienia przesłanek zawartych w powyższych regulacjach. A zatem zwrot środków zaktualizuje się dopiero w dniu definitywnego otrzymania zwrotu nadpłaconego podatku VAT z właściwego miejscowo urzędu skarbowego, dopiero wtedy bowiem możliwe jest stwierdzenie, iż przywołane środki zostały zarówno pobrane jak również, że zostały pobrane w nadmiernej wysokości. Konsekwencją powyższego, również ewentualne odsetki powinny być naliczane od momentu wpływu środków z urzędu skarbowego do momentu zwrotu należności głównej do IZ RPO WZ. Tym samym Beneficjent zakwestionował również sposób naliczenia odsetek wskazany przez wymieniony organ administracji w jego decyzji z dnia 27 lutego 2017 r.

Beneficjent nadmieniał ponadto, iż przywołana w jego wniosku z dnia 20 marca 2017 r. argumentacja znajduje swoje odzwierciedlenie zarówno w piśmie przedstawiciela Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, tj. Dyrektora Departamentu Koordynacji Wdrażania Funduszy Unii Europejskiej, skierowanym do Dyrektorów Departamentów Funduszy Europejskich przy Urzędach Marszałkowskich poszczególnych województw jak również w piśmie przedstawiciela Departamentu Funduszy Europejskich Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego skierowanego do Dyrektora Departamentu Koordynacji Wdrażania Funduszy Unii Europejskiej, nie przywołując przy tym ani dat ich sporządzenia ani znaku spraw, których dotyczyły. Z uwagi na powyższe, odnośnie pisma wymienionego jako pierwsze, IZ RPO WZ domniemuje, iż wymieniony wskazuje na pismo Ministerstwa Rozwoju Regionalnego – Departamentu Koordynacji Programów Regionalnych i Cyfryzacji z dnia 20 września 2013 r. (znak sprawy: DRC-VII-8261(O)-60-PK/13, NK 112828/13). W przywołanym piśmie stwierdzono, iż ewentualna odpowiedzialność beneficjenta, w związku ze zwrotem podatku VAT dofinansowanego uprzednio w ramach projektu, powinna być ograniczona do zwrotu tej części środków, która odpowiada kwocie VAT, jaką beneficjent może odzyskać po uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjętej w dniu 24 czerwca 2013 r. (sygn. akt I FPS 1/13), zgodnie z którą gminne jednostki budżetowe utraciły przymiot podatnika VAT. Jednocześnie stwierdzono, że w omawianym przypadku beneficjent nie powinien być zobowiązany do zwrotu odsetek, gdyż powodem zwrotu środków jest niezależna od niego zmiana wieloletniej linii interpretacyjnej przepisów prawnych. Gmina zwróciła przy tym uwagę, że powyższa opinia wydana została po konsultacjach z Instytucją Koordynującą Narodowymi Strategicznymi Ramami Odniesienia jak również, iż brak jest innych opinii zawierających treści zaprzeczające powyższemu. W piśmie przedstawiciela Departamentu Funduszy Europejskich Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego także przywołano treść uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 czerwca 2013 r. na podstawie, której stwierdzono, iż zwrot środków nie wynika z nieprawidłowości w działaniach beneficjenta, a zatem winien on zostać dokonany bez odsetek.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Beneficjent podniósł również zarzut przedawnienia, powołując się przy tym na art. 59 § 1 pkt 9 op w zw. z art. 67 ufp, zgodnie z którym zobowiązanie podatkowe wygasa w całości lub w części wskutek przedawnienia gdzie w myśl art. 70 § 1 op w zw. z art. 67 ufp następuje ono co do zasady z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy wymieniony wskazał, iż jego zobowiązanie na rzecz IZ RPO WZ dotyczące zwrotu kwoty dofinansowania otrzymanego w latach 2010 – 2011 wygasło odpowiednio z dniem 1 stycznia 2016 r. oraz z dnia 1 stycznia 2017 r.

Ponadto, odnosząc się do wejścia w życie uozrp stwierdzono, że powyższe skutkowało jedynie ustaleniem nowego okresu wymagalności odsetek, co oznacza, iż wszystkie przedstawione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzuty pozostają aktualne.

Mając na uwadze powyższe Beneficjent wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia z dnia 27 lutego 2017 r. i umorzenie postępowania administracyjnego w przedmiocie zwrotu środków, ewentualnie o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy.

Ze względu na konieczność przeanalizowania całokształtu materiału dowodowego IZ RPO WZ, postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 r. zawiadomiła Beneficjenta o przedłużeniu postępowania w przedmiocie ponownego rozpoznania sprawy do dnia 22 maja 2017 r. Następnie, pismem z dnia 19 maja 2017 r. IZ RPO WZ poinformowała Beneficjenta o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie jak również pouczyła o uprawnieniach zawartych w art. 10 § 1 kpa. Mając na uwadze konieczność zapewnienia wymienionemu możliwości zapoznania się z aktami oraz wypowiedzenia się co do zebranych materiałów, a także zgłoszonych żądań oraz spełnienia wymogów formalnych określonych w kpa, IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 19 maja 2017 r. wydłużyła postępowanie administracyjne do dnia 22 czerwca 2017 r.

W związku ze skorzystaniem przez Beneficjenta z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, IZ RPO WZ przeprowadziła postępowanie wyjaśniające, obejmujące całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, z uwzględnieniem podniesionych zarzutów oraz pełną analizę stanu faktycznego i prawnego sprawy, co pozwoliło na odniesienie się do przedmiotowego wniosku jak poniżej.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że środki publiczne przeznaczone na wykonywanie projektów realizowanych w ramach programów finansowych ze środków europejskich mają charakter bezwrotny i powinny być wykorzystywane zgodnie z prawem, obowiązującymi procedurami, jak również nie mogą być pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości. Zgodnie z utrwaloną doktryną, cytowaną już w zaskarżonym orzeczeniu pierwszoinstancyjnym z dnia 27 lutego 2017 r., przez środki finansowe nienależnie pobrane należy rozumieć środki udzielone bez podstawy prawnej, a szerzej, że w obowiązującym systemie prawnym nie ma przepisu prawnego lub dyspozycji umowy

o dofinansowanie, na podstawie której pobrano środki finansowe, gdzie jako przykład nienależnego pobrania wskazano m.in. refundację kosztów niekwalifikowalnego podatku VAT.

Podkreślenia wymaga fakt, iż Gmina składając wniosek aplikacyjny, a następnie podpisując Umowę zaakceptowała zapisy wskazanych wyżej dokumentów i zobowiązała się realizować Projekt zgodnie z ich brzmieniem. Natomiast wykrycie nieprawidłowości w zakresie wydatkowania środków publicznych powoduje konieczność dochodzenia przez IZ RPO WZ ich zwrotu. Na marginesie wskazać należy, że przystąpienie Beneficjenta do ubiegania się o dofinansowanie oznacza m.in. akceptację obowiązujących norm wynikających z dokumentacji aplikacyjnej, zapisów umownych oraz przepisów prawa powszechnie obowiązującego. Skorzystanie z możliwości dofinansowania nie jest zatem obowiązkiem. Wnioskodawcy, w opinii których uregulowania wynikające z ww. dokumentów bądź przepisów prawa są zbyt rygorystyczne nie są zobowiązani do składania wniosków aplikacyjnych czy podpisania umowy o dofinansowanie. Podpisując natomiast Umowę Beneficjent zobowiązuje się do ich przestrzegania i postępowania zgodnie z ich literą.

Beneficjent we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy podniósł zarzut powierzchownej wykładni art. 207 ust. 1 ufp, polegającej na pominięciu zapisów Umowy (§ 7 ust. 1 Umowy), a co za tym idzie pominięciu jej analizy w świetle przepisów prawnych zawartych w kc. Odnosząc się do powyższego, pomimo iż w decyzji pierwszoinstancyjnej brak jest sformułowania, iż treść Umowy, w tym jej § 7 ust 1, zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia, że Beneficjent wykorzystał całość lub część dofinansowania niezgodnie z przeznaczeniem, bez zachowania obowiązujących procedur lub pobrał całość lub część dofinansowania w sposób nienależny lub w nadmiernej wysokości zobowiązany jest do zwrotu tych środków wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych na rachunki wskazane przez IZ RPO WZ, została opracowana na podstawie m.in. art. 207 ufp na co wskazuje Gmina, to jednak zważywszy na treść przywołanego zapisu umownego stwierdzić należy niniejszym, iż swoje brzmienie wywodzi on z przywołanego przepisu ufp. Zgodnie bowiem z art. 207 ust 1 w przypadku gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowych z udziałem środków europejskich są:

- 1) wykorzystywane niezgodnie z przeznaczeniem,
- 2) wykorzystywane z naruszenie procedur, o których mowa w art. 184 ufp,
- 3) pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości,

- podlegając zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy.

Tym samym w opinii IZ RPO WZ niezasadnym było badanie okoliczności zwrotu nadpłaconego podatku VAT dokonanego przez Beneficjenta najpierw pod kątem zapisów umownych, tj. § 7 ust 1, a następnie w świetle art. 207 ust. 1 ufp, w tym jego punktu 3, ponieważ przesłanki żądania zwrotu środków są w obu przypadkach identyczne.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż zgodnie z art. 67 ufp, do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, w tym m.in. kwot dotacji podlegających zwrotowi w przypadkach określonych w ufp, tj. art. 207 ust. 1 ufp, stosuje się przepisy kpa. Oznacza to zatem, że IZ RPO WZ, w przypadku nienależnego pobrania środków finansowych przez Beneficjenta (art. 207 ust. 1 pkt 3 ufp) była uprawniona do stosowania i to bezpośrednio przepisów prawnych zawartych w kpa. W tym miejscu należy przywołać, cytowany już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 12 grudnia 2010 r. (sygn. akt I SA/Gd 1115/10), w którym wskazano, że momentem, kiedy na styku regulacji o charakterze cywilnoprawnym i administracyjnoprawnym dochodzi do wszczęcia postępowania administracyjnego – jest moment, gdy organ podejmuje czynności o charakterze władczym (cechujące stosunek administracyjnoprawny), czyli podejmuje czynności zmierzające do wydania decyzji o zwrocie środków. Nie można zatem zgodzić się ze stwierdzeniem Beneficjenta, iż dopiero analiza przesłanek zawartych w § 7 ust 1 Umowy dają podstawę do odpowiedniego zastosowania art. 207 ufp w zakresie dochodzenia przez IZ RPO WZ zwrotu środków finansowych od wymienionego. Art. 207 ufp stosuje się bowiem bezpośrednio a wymieniony został na podstawie ust. 8 przywołanej regulacji prawnej wezwany do zwrotu środków pobranych nienależnie, a następnie z uwagi na brak zwrotu całości środków w terminie wskazanym w piśmie z dnia 22 czerwca 2016 r., wszczęto wobec niego postępowanie administracyjne w omawianym przedmiocie. Tym samym w świetle przywołanych wyżej okoliczności faktycznych procedura odzyskiwania środków prowadzona była w trybie administracyjnym, a nie cywilnoprawnym. W tym miejscu należy dodatkowo wskazać na regulację prawną zawartą w art. 25 pkt 1 uzppr, zgodnie z którą IZ RPO WZ odpowiada za prawidłową realizację programu operacyjnego co czyni w oparciu m.in. o art. 26 ust. 1 pkt 15 uzppr, który nadaje wymienionemu organowi administracji publicznej uprawnienie do odzyskiwania kwot podlegających zwrotowi, w tym wydawanie decyzji o zwrocie środków przekazanych na realizację programów,

projektów lub zadań, o której mowa w przepisach ufp. Z uwagi na powyższe niezasadnym jest również twierdzenie Gminy o pominięciu art. 5 kc regulującego kwestię nadużycia prawa podmiotowego w myśl którego nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, gdzie takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony, bowiem jak już stwierdzono wyżej postępowanie w przedmiocie zwrotu środków toczyło się w trybie administracyjnoprawnym. W tym miejscu warto wskazać, iż wprawdzie w kpa brak jest odpowiednika regulacji prawnej zawartej w art. 5 kc, to jednak mając na uwadze art. 7 kpa, zgodnie z którym m.in. organ administracji publicznej podejmuje wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli stwierdzić należy, iż IZ RPO WZ uwzględniła wszystkie z powyższych warunków, w tym mając wzgląd na interes społeczny, który w przedmiotowej sprawie przejawiał się w uniknięciu sytuacji, która mogłaby doprowadzić do podwójnego finansowania wydatków, do którego dojdzie kiedy Beneficjent nabyte prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego i kwalifikowalnego wcześniej w Projekcie jako niemożliwy do odzyskania.

IZ RPO WZ nie przychyła się także do argumentacji Beneficjenta podniesionej we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, tj. niezależnej od Gminy zmiany interpretacji przepisów prawa podatkowego, której dalszą konsekwencją było żądanie przez wskazany organ administracji zwrotu odsetek naliczonych od części dofinansowania pobranej nienależnie, co w opinii Beneficjenta nie powinno mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy na wstępie, iż IZ RPO WZ w żaden sposób nie neguje prawidłowości składanych przez Gminę oświadczeń co do kwalifikowalności podatku VAT, poczynionych zarówno we wniosku o dofinansowanie jak i następnie na etapie wydatkowania i rozliczania otrzymanych środków finansowych. W okresie tym bowiem, ze względu na ówczesne stanowisko organów podatkowych, jedynie gminne jednostki organizacyjne, a nie gmina posiadały status podatnika podatku VAT. Wskazać jednakże należy, co uczyniono również w zaskarżonej decyzji pierwszoinstancyjnej z dnia 27 lutego 2017 r. orzekającej od Beneficjenta zwrot należności głównej w łącznej kwocie 203 225,27 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych, iż stan prawny istniejący czy to w momencie składania wniosku o uzyskanie dofinansowania czy też w czasie jego rozliczenia może ulec zmianom, w tym zmieniać się może również wykładnia obowiązujących przepisów prawnych. W tym miejscu podkreślić należy ponadto, że treść oświadczenia o braku możliwości odzyskania podatku VAT składanego na etapie aplikowania o dofinansowanie z jednoczesnym zobowiązaniem do zwrotu zrefundowanej w ramach Projektu jego części, wskazuje, iż Beneficjent ma obowiązek dokonać zwrotu podatku VAT w każdym przypadku, jeżeli zaistnieją przesłanki umożliwiające jego odzyskanie zgodnie z upu, czyniąc to niezależnie od podjętych przez niego działań, zmianę przepisów czy też zmianę ich wykładni. A zatem Beneficjent uzyskując możliwość odzyskania podatku VAT w Projekcie, a następnie faktycznie z niej korzystając doprowadził do sytuacji w której omawiany podatek utracił przymiot kwalifikowalności. Kosztem kwalifikowalnym w Projekcie realizowanym w ramach RPO WZ może być bowiem podatek VAT jedynie w sytuacji, gdy zostanie on rzeczywiście i ostatecznie poniesiony przez Beneficjenta oraz jeśli wymieniony nie będzie miał prawnej możliwości jego odzyskania. Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż wbrew stanowisku Beneficjenta doszło do nienależnego pobrania środków w postaci nadpłaconego podatku VAT następstwem czego było zobowiązanie Gminy również do zwrotu odsetek naliczonych jak dla zaległości podatkowych. W tym miejscu należy dodatkowo podnieść, na co również wskazywał organ pierwszoinstancyjny, iż art. 207 ust 1 pkt 3 ufp nierozdzielnie łączy pojęcie kwoty należności głównej z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych (tak, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 marca 2015 r., sygn. akt I SA/Gd 96/16).

Nie jest także zasadny zarzut Beneficjenta w myśl którego obowiązek zwrotu środków pobranych w sposób nienależny albo w nadmiernej wysokości, na podstawie zapisów Umowy, tj. § 7 ust. 1, w związku z brzmieniem art. 207 ufp, aktualizuje się w momencie kumulatywnego spełnienia przesłanek zawartych w powyższych regulacjach, w wyniku czego zwrot środków jak również odsetek od nich winien nastąpić dopiero w dniu definitywnego otrzymania zwrotu nadpłaconego podatku VAT z właściwego miejscowo urzędu skarbowego. IZ RPO WZ wskazuje, iż abstrahując od faktu, że w jej opinii sformułowania „nienależnie pobrane środki” rozumianego, jak już wskazano wcześniej, jako środki udzielone bez podstawy prawnej, nie można poczytywać jako oddzielnych przesłanek, które dodatkowo muszą wystąpić łącznie, to już z całą pewnością nie można z powyższego twierdzenia wyciągnąć wniosku, iż obowiązek zwrotu środków na rzecz przywołanego organu administracji powstaje dopiero w momencie zwrotu podatku VAT przez wskazany urząd skarbowy. W przedmiotowej sprawie nienależne pobranie środków miało miejsce bowiem już w dniu ich przekazania przez IZ RPO WZ, tj. odpowiednio w dniu 18 listopada 2010 r., 4 sierpnia 2011 r. oraz w

dniu 17 października 2012 r., gdyż tylko tymi środkami finansowymi, udzielonymi bez podstawy prawnej w związku z późniejszym nabyciem przez Gminę uprawnienia do odzyskania podatku VAT, dysponował wskazany organ administracji i tylko co do tych środków miał uprawnienie do orzekania o ich zwrocie czyniąc to na podstawie art. 207 ust. 1 pkt 3 upf.

Odnosząc się niniejszym do pisma przedstawiciela Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z dnia 20 września 2013 r., odzwierciedlającego argumentację Gminy ujętą w jej wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 20 marca 2017 r. a sporządzonego na kanwie uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 czerwca 2013 r. (sygn. akt I FPS 1/13), zgodnie z którą gminne jednostki budżetowe utraciły przymiot podatnika VAT, IZ RPO WZ wskazuje, że wyrażona w nim opinia, iż odpowiedzialność beneficjenta, w związku ze zwrotem podatku VAT dofinansowanego uprzednio w ramach projektu, powinna być ograniczona do zwrotu tej części środków, która odpowiada kwocie VAT, a tym samym beneficjent nie powinien być obciążony odsetkami od przywołanej kwoty, powstała przed wejściem w życie uozrp, tj. przed dniem 1 października 2016 r. Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż gdyby w rzeczywistości wolą ustawodawcy było ograniczenie odpowiedzialności beneficjentów, w tym Gminy, jedynie do zwrotu części środków odpowiadającej kwocie podatku VAT z jednoczesnym nienakładaniem obowiązku zwrotu odsetek od tej kwoty zostałyby to odpowiednio unormowane prawnie w przywołanym akcie normatywnym. Tymczasem zgodnie z art. 18 ust. 2 uozrp w przypadku gdy jednostka samorządu terytorialnego dokonała obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego z tytułu nabycia towarów i usług finansowaną ze środków przeznaczonych na realizację projektów przed dniem wejścia w życie uozrp, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie, zobowiązana jest do jej zwrotu i to wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego do dnia dokonania ich zwrotu. A zatem omawiane stanowisko Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w świetle pojawiania się nowej regulacji prawnej zawartej w art. 18 ust. 2 uozrp odczytywane jest przez IZ RPO WZ jako nieaktualne i nie znajdujące zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Ten sam wniosek IZ RPO WZ wywodzi w odniesieniu do cytowanego przez Gminę pisma przedstawiciela Departamentu Funduszy Europejskich Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego, zawierającego stanowisko, które wypracowane zostało również w oparciu o przywołaną już wyżej uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 czerwca 2013 r. (sygn. akt I FPS 1/13). Z uwagi na brak wskazania daty sporządzenia omawianego pisma jak również znaku sprawy, której dotyczy IZ RPO WZ nie ma możliwości odniesienia się do wyrażonej w nim argumentacji w szerszym zakresie, nie znany jest bowiem stan faktyczny w oparciu o który została ona przedstawiona.

Przechodząc niniejszym do omawiania stawianego zarzutu przedawnienia unormowanego w art. 70 § 1 op w zw. z art. 67 upf, zgodnie z którym zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku, co w opinii wymienionego miało miejsce odpowiednio w dniu 1 stycznia 2016 r. oraz w dniu 1 stycznia 2017 r. IZ RPO WZ wskazuje, iż nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, że termin płatności podatku należy utożsamiać z dniem otrzymania przez Gminę dofinansowania. Należy bowiem wskazać, iż na gruncie niniejszej sprawy dopiero decyzja administracyjna wydana w oparciu o art. 207 upf określa kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki, oraz sposób zwrotu środków, a zatem określa zobowiązanie i termin jego płatności. Z uwagi na treść art. 70 § 1 op w zw. z art. 67 upf, dopiero po upływie terminu do zwrotu, wskazanego w ostatecznej decyzji administracyjnej w tym przedmiocie, z końcem roku kalendarzowego, rozpocznie się bieg 5 – letniego terminu przedawnienia roszczenia. A zatem stwierdzić należy, iż powyżej omówiony zarzut jest całkowicie bezzasadny.

Z uwagi na wszystkie poczynione wyżej rozważania IZ RPO WZ wskazuje niniejszym, iż argumentacja przywołana we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 20 marca 2017 r. nie przyczyniła się do zmiany stanowiska wyrażonego w zaskarżonej decyzji nr WWRPO/7/W/2017 z dnia 27 lutego 2017 r. W niniejszej sprawie bezspornym jest bowiem, że Gmina podejmując działania w zakresie zwrotu podatku VAT z innych źródeł niż fundusz unijny, których rezultatem było odzyskanie zwrotu omawianego podatku w zakresie kwoty objętej dofinansowaniem w ramach RPO WZ doprowadziła do sytuacji, iż przywołany wydatek stał się wydatkiem niekwalifikowalnym, co z kolei prowadzi do oceny, że dofinansowanie uzyskane w zakresie podatku VAT zostało pobrane nienależnie. Ponadto, zdaniem IZ RPO WZ, wydatek objęty wnioskiem o dofinansowanie ze środków unijnych, który w momencie zawierania Umowy był uznawany za kwalifikowalny, stanowi nieprawidłowość, o której mowa w art. 2 pkt 7 Rozporządzenia nr 1083/2006, zgodnie z którym przez przywołane pojęcie należy rozumieć jakiegokolwiek naruszenie przepisu prawa wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii Europejskiej w drodze finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu

ogólnego. Rozwijając powyższy wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie Beneficjent dopuścił się naruszenia art. 7 ust. 1 lit. d Rozporządzenia nr 1083/2006 w myśl którego podlegający zwrotowi podatek VAT nie jest kwalifikowalny do wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Szkodą natomiast jest zablokowanie możliwości wykorzystania nienależnie pobranych środków finansowych przez IZ RPO WZ na dofinansowanie innego projektu w ramach RPO WZ. Z uwagi na powyższe w pełni zasadnym było wydanie przez IZ RPO WZ decyzji administracyjnej z dnia 27 lutego 2017 r. orzekającej o zwrocie środków otrzymanych w ramach RPO WZ w kwocie 203 225,27 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych.

Od decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 207 ust. 1 ufp nie służy odwołanie, lecz strona niezadowolona z decyzji może się zwrócić do IZ RPO WZ z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Organ rozpatrujący wniosek, jest zobowiązany do przeprowadzenia powtórnego postępowania w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, gdyż do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji. Zgodnie z art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, bądź też umarza postępowanie odwoławcze.

Mając na uwadze cały zgromadzony dotychczas materiał dowodowy, w szczególności Umowę, wniosek o dofinansowanie, a także uzasadnienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, po ponownym przeanalizowaniu wszystkich okoliczności w sprawie, IZ RPO WZ nie widzi podstaw do uchylecia zaskarżonej decyzji ani w całości ani w części, w związku z czym utrzymuje w całości w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 27 lutego 2017 r. nr WWRPO/7/W/2017 nakazującą Beneficjentowi zwrot części środków, które otrzymał na podstawie Umowy na realizację Projektu.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, ul. Staromłyńska 10 w terminie 30 dni od daty jej doręczenia za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

